

איזה יום היום? תהתה בלבה אמה, מנסה לדלות רמזים מיום האתמול. קרני שמש ורודות העירו אותה משנתה, מלטפות את לחייה ומשחקות בשערה החום השופע. שקט שרר בממלכה, ורק שאגות הדרקון התלת ראשי עלו עמומות ממרתף הארמון.

"הלוואי שהוד מעלתו ישתיק כבר את החיה הנוראה הזו!" נשמע מעבר לדלת קולה של אחת המשרתות. אמה חייכה. לבושה כתונת משי דקה, נשענה על שורת כריות ושאפה אל ריאותיה אוויר רענן. ניחוח קל של לחם טרי הסתלסל ועלה אל חדרה רחב הידיים, מזמין אותה לבוקרו של יום חדש. מן החלון הגדול המקיף את החדר נשקפה הממלכה כולה על יערותיה, צריחיה ומגדליה הצבעוניים, משתרעת עד לים ומעבר לאופק.

אמה טיילה עם הוריה בגן הארמון, שואפת את ריחם של הפרחים הזוהרים והנדירים שהובאו מקצווי תבל. לא טוב לי, חשבה והזעיפה את פניה.

"מה קרה, יקירתי?" שאלה המלכה משהבחינה במבטה.

הנסיכה שתקה, והמלכה שלחה מבט מודאג אל המלך, שבחן בקפידה את עליו של פרח נדיר.

"אני חושבת שאת משועממת, אמה, זקוקה לפעילות. אולי תבואי עמי אל היריד? ייערך בו מופע להטוטנים שהזמנתי עבור ילדי הכפר. ייתכן שתפגשי ביריד את חברותיך, נסיכות ממלכת 'לו יהי', הוסיפה.

"הן אינן חברותיי, אמא. הן מתנהגות אליי כמו הייתי זקוקה לרחמים. ומלבד זאת, הן מסוגלות לשבת שעות, לפטפט ולתפור לעצמן קישוטים לשמלה, וזה משגע אותי", השיבה והבעת פניה הפכה זעופה אף יותר.

"באשר לתפירה, לא היו מזיקות לך מעט משמעת וסבלנות, ילדתי. אך בנוגע לחברותיך - אלו רק דמיונות הנמצאים בראשך. אין להן כל סיבה לחוש כלפיך רחמים. אם הן מתרחקות ממך, זה משום שאת נוטה להיות רצינית ומהורהרת לעתים קרובות כל כך".

הנסיכה משכה בכתפיה.

"אולי תצאי איתי לטיול קצר בממלכת 'הכול או לא כלום'?" שאל המלך, שהקשיב לשיחתן.

אמה החרישה. עיניה בחנו את העננים הגבוהים שעטפו את מגדל הארמון, כמי שמחפשת בתוכם דבר מה שאבד לה.

"בבב... בואי נננ... נשחק ב'חחח... חפש את המטמון' ונמצא מממ... מטבעות זהב עתיקים", הציע לה מאוחר יותר תומס, המשרת כבד הפה האחראי להדלקת האור בחדרים.

"תודה לך", השיבה לו בקול שקט, "אך לא מטבעות הם החסרים לי".

בשעת בין ערביים עמדה על שפת ברכת הדגים והתבוננה בגוני המים המשתנים ובדגי הכסף הנוצצים, המקפצים ומתיזים מים אל מעבר לשוליה. לו רק הייתי דג במימי הברכה הזאת, חשבה, הייתי צוללת לתוכה, הרחק מן המחשבות ומן החלומות הרעים הפוקדים אותי כמעט מדי לילה. גל דמעות מוכר שב והציף את עיניה.

"בכינית!" כינה אותה פעם בנו של שומר השער הראשי כשחשב שאינה שומעת, אך היא שמעה. ופעם לחש לעברה: "מפונקת אחת!"

"טיפש!" הטיחה בפרצופו הנדהם, מאגרפת את אצבעותיה, ויודעת היטב כי הנער צודק.

"למדי אותי להיות שמחה", ביקשה מאחת המשרתות בנות גילה שקול צחוקה הדהד תמיד בין כותלי הארמון.

"להיות שמחה?" צחקה המשרתת, "מה יש ללמוד? הצחוק נמצא בבטן שלי, וכשהוא רוצה הוא משתחרר החוצה. אני צוחקת אותו מתי שמתחשק לי".

"כיצד?" התפלאה אמה.

"אם תפסיקי לחשוב הרבה כל כך, גם את תצליחי לצחוק", ענתה לה והתרחקה משם בצעדים קלילים.

צבע ורוד ארגמני פשט בשמים, נמשך כשובל אחר שמש כתומה ענקית. זהרורים של זהב ריחפו באוויר.

"מדעים!" נשמעה קריאת הגנן שחדל ממלאכתו, הזדקף והתפעם ממראה השמים. אמה הביטה בגנן בקנאה ולבה נחמץ.

"הנסיכה, עלייך להתחיל בהכנות", אמרה האומנת ברפזת. "הארוחה תתחיל בעוד שעתיים בדיוק".

"אין לי סבלנות לארוחות הארוכות האלה, הן משעממות אותי", ענתה אמה. "המאכלים אינם מעניינים אותי, ואיני מוצאת כל עניין גם באוצרות והסכמים בין מדינות".

"בואי, אלווה אותך לחדרך, נסיכה", דבקה האומנת במשימתה. "אמבטיית הקצף כבר מוכנה".

"אמרי לי כי לא צפויים אורחים רבים היום! ואם יגיעו, שיהיו אלו לכל הפחות מלכי 'אושר ועושר' ובנם, הנסיך השתקן ההוא", ביקשה בשעה שטיפסה בצעדים כבדים במעלה המדרגות.

"הם מוזמנים לעוד חודש וחצי מהיום", השיבה האומנת ביבושת.

"חבל. הילד הזה מסקרן אותי במבט הרציני שלו ובעקבות העמוקים שהוא מותיר אחריו באדמה".

ריח נעים של צמח הלבנדר עלה מן האמבט, ממלא את חללו של חדר השינה. אמה הטילה עצמה על מיטת האפיריון הרחבה ועצמה את עיניה רק לרגע. ראשה נעשה כבד. איש זקן הופיע, מנופף לעברה לשלום. ארשת פניו ועשרות הקמטים שעטרו את עיניו העידו על חכמה וטוב לב. שמים כחולים ויונה חומה-כתומה שאיגרת קשורה לרגלה חלפו מולה. מאין באה היונה ולאן מועדות פניה, לא ידעה. "חכי לי!" קראה אמה לעברה, "חכי!"

"קומי, ילדתי!" שמעה לפתע קול מוכר ואימהי. במאמץ רב פקחה את עיניה.

"נרדמת, יקירתי, ועדיין לא התרחצת".

"חלמתי חלום, אמא", אמרה בהתרגשות.

"לבטח היה זה חלום טוב - פנייך נהרו משמחה כשישנת, עד כדי כך שהאומנת לא העזה להעיר אותך וקראה לי לעשות זאת בעצמי".

"חלמתי על יונה המביאה איגרת. היא נשלחה על ידי איש זקן. איני יודעת למי נשלחה, אך נדמה לי כי היה כתוב בה דבר מה חשוב".

"נשמע מרתק", השיבה המלכה, מנסה להחניק את תחושת החרדה שאחזה בה למשמע הדברים. "עתה גשי בבקשה אל האמבט".

בואי, סימנה המלכה באצבעה לאומנת, כאשר אמה נכנסה אל חדר הרחצה הסגול. האומנת שמה פעמיה בזריזות אל חדר הארונות. מאות שמלות מרשרשות המתינו שם בתוך ארונות שיש חצובים, מזמינות את הנסיכה להבחין בהן וללבוש אותן. אקח את זו עם הנעליים האלה ואת צעיף השיפון החדש הזה... אמרה לעצמה, ושלפה את הפריטים המבוקשים בזריזות.

אמה יצאה מן האמבט, מפויסת מן האדים הריחניים. על המיטה המוצעת המתינה לה שמלת קיץ יקרקה מעוטרת בשוליה ברקמת זהב וצעיף קליל. למרגלות המיטה הונחו נעליים תואמות. את

תסרוקתה תתקין לה מאוחר יותר נערת ארוחות הערב. היא התקרבה אל החלון והציצה שוב בברכת הדגים. גוֹי המים התכהו ונראו לה עמוקים וצופני סוד.

"אני מודאג", לחש המלך למלכה שרלוט בשעה שהתכוננו לשנת הלילה. "האם הבחנת כיצד מיעטה אמה לאכול הערב ודחתה כל מאכל שהוצע לה? האם ראית את פניה הנפולות?"

"הבחנתי בכך, יקירי".

"מלבד התעניינותה במעשייך למען התושבים, נדמה כי אינה מגלה עניין בדבר. מה יהיה על הילדה שלנו? האם לעולם תהיה עצובה?"

"מדוע אתה כה חושש, יקירי?" גיששה המלכה בזהירות.

"אמה שלנו מסתגרת ואינה מאושרת. אני חושב שהיא סובלת", ענה בעצב.

"סוד גדול היא נושאת עמה. משקלו מעיק עליה אף מבלי שתדע על קיומו".

"מה את מציעה לעשות, אם כך? האם נגלה לה את הסוד?"

"הנח לה בינתיים. מה שצפוי לקרות, יקרה, ואין טעם להאיץ את הגילוי".

"הלוואי שהייתי בטוח כמוך, אהובתי", אמר ונשק לשערה השחור הגולש. "אני אוהב אותך", לחש, "ממש כמו אז, כשנפגשנו. הייתי חוזר על הכול מהתחלה על אף המחיר הכבד שאנו משלמים".

שרלוט הביטה בבעלה ארוכות, בוחנת בריכוז את תווי פניו ונזכרת בהם כפי שהיו כשנפגשו לראשונה. ידה ליטפה את לחיו בעדינות והתעכבה על שפתיו. תוך זמן קצר נרדם המלך אדוארד, ונשימתו השקטה נשמעה בחלל החדר. זוגתו, לעומת זאת, נותרה ערה. כאשר האיר הבוקר, הייתה כרית המשי שלה רטובה מדמעות.

בלילה הבא התגנב חלום לשנתה המקוטעת. הייתה זו שעת בוקר מוקדמת. ריח של צמר גפן מתוק נישא באוויר, ותרועת חצוצרות נרגשת השכימה את תושבי הממלכה אל היום לו ציפו בכיליון עיניים, יום שובה של הנסיכה.

כחול-אפור היה צבעם של השמים ומראיהם כלוח שיש חלק. קול רעם חזק קטע את תרועת החצוצרות. לפתע נבקע הרקיע ואור לבן בוהק נחשף מבעד לקרעיו. "אלוהים אדירים!" זעק ההמון שהמתין לנסיכה בשיפולי עמק הדרקונים. מן הבוהק הלבן השתלשל חוט, ורגל עדינה נשלחה ממנו, מגששת את דרכה למטה. בתוך רגעים ספורים נראתה אמה במלוא קומתה, גולשת אט אט במורד החוט, גווה מתוח ופניה רציניות.

"סוף סוף!" לחשה המלכה לעצמה, כשנשקו בהונותיה של הנסיכה לצמרות הברושים, נוגעות-לא נוגעות. ואז נקרע החוט.

"הצילו!" זעקה אמה חסרת אונים, לפני שצנחה מטה והתנפצה ככלי חרסינה על האדמה הקשה.

"אמה!" זעקה האם נואשות אל תוך הלילה.

"שרלוט, יקירתי, רק חלום היה זה", ניסה המלך להרגיע את בהלתה. "חלום חלמת!" שב ואמר, מסתיר במאמץ רב את חרדתו.

למחרת היום גמלה בלבה של שרלוט החלטה: "הביאי את ברדס המסעות שלי", ציוותה על המשרתת הראשית, "ואל תאמרי על כך דבר לאיש!"

"כדברייך, גברתי".

"הכיני צידה ליום רכיבה אחד, והתייצבי בעוד חמש שעות בשער הצפוני. טלי עמך גם את צעיף הצמר השחור".

"כן, מלכתי".

"אהיה זקוקה לאיזבלה. הכיני אותה לשעה היעודה, וסלקי משם את נער האורות".

"לפקודתך, הוד מעלתך".

קרני שמש אחרונות ליוו את המלכה, בשעה שפסעה אל עבר האורווה, לבושה בגדי מסע ותרמיל על גבה. שער האורווה נפתח בחריקה קלה. שרלוט המתינה לשקט ואז נכנסה. ריח של חציר טרי הכה בנחיריה, ותנועת פרסות מלווה בצניפות בהלה עלתה מתאי הסוסים. איזבלה המתינה למלכה בשקט. "בואי, יפה שלי!" דרבנה המלכה את סוסתה הלבנה והאצילית בעלת קרן השנהב לצאת עמה אל החושך היורד. הסוסה נענתה למשיכת הרתמה. שער האורווה נסגר אחריהן והן יצאו לדרך. ריח טחב ועלים עלה מן האדמה. שרלוט שמחה על הלילה. פרץ של התרגשות זרם בגווה כאורו של ירח הנעלם ונגלה בינות לעצים.

הן פסעו כשעה.

"שרלוט... שרלוט..." הגיח קול מבין העננים.

לבה של המלכה החסיר פעימה, וקריאת עורב צורמנית זעזעה אותה. קור מעקצץ חדר אל מגפי הפרווה שלה.

"מה את חושבת שאת עושה, יקירתי? האם את מנסה להפר את ההסכם הקטן שלנו?"

"זוזי מדרכי!" פקדה.

"ילדה אמיצה יש לך, מלכתי. אמיצה מאוד. אך היא נוחה להשפעה ותמימה כתינוקת", אמרה המכשפה, קולה מתחלף בצחוק.

"מה עשית לבתי, טרנטולה? אמרי מיד, בפקודה!"

"נהגתי בה באדיבות יוצאת דופן, אף שחדרה ללא רשות אל אזור המעבר. התפלאתי לגלות כי היא אינה בקיאה כלל ביריבות שבינינו, וכי היא שופטת את סביבתה במושגים מעוותים של טוב ורע".

"צאי מחיינו, מכשפה! הניחי לבתי!"

"כמה חצופה את, שרלוט! את ומלכך אינכם מניחים לי! אינך רואה זאת? אתם פולשים לביתי, רודפים אותי ומאיימים על קיומי. לא ארשה זאת עוד, ועל התגרותכם האחרונה תשלם הממלכה כולה מחיר כבד! אזור המעבר שייך כעת לי ורק לי, ובידי לקבוע את גורלם של המצויים בו!"

"המלך בחר בי, טרנטולה. השלימי כבר עם עובדה זו!" קראה שרלוט לעברה.

"לעולם לא אניח לך, גנבת בעלים וממלכות! את שלטוני אחזיר בכל מחיר!"

הבזק אור הופיע ומיד נעלם, מותיר אחריו ריח חריף של ריקבון.

תשושה ומבוהלת הגיעה שרלוט אל ביתו של שומר הקרעים. טרם נכנסה לשם, נשמה עמוקות, יישרה את בגדיה, וסדרה את שיערה שנפרע.

"מישהו נמצא בבית?" שאלה, מסובבת את הידית.

אור עלה מאחד החדרים הפנימיים, מאיר את המבואה. שיעול קצר הקפיץ אותה ממקומה. השומר, שישב על כורסה מעור צבי ומקטרת בפיו, הביט בה בעיון.

"שלום לך, מלכתי", אמר לה כאילו המתין לבואה.

"שלום גם לך".

"משער אני כי באת אליי מסיבה הקשורה בכאב עמוק".

"כן", הנידה בראשה לחיוב.

"ובכן, מהו כאבך, הוד מעלתך, אם יורשה לי לשאול?"

שרלוט היססה לרגע בטרם השיבה. "שומר הקרעים הנכבד, עזור לי להיפטר מן הפחדים. הצל אותי מן המחשבות, ותן לי כוח להיות אם ורעיה טובה".

השומר הזקן הביט בה בריכוז ומולל את קצות זקנו. "מלכתי היקרה, פחדייך טבעיים, אלו פחדיה של אם. את ממתינה לבתך ודואגת לשלומה, וברור שלא תשקטי עד שתחזור לחיקך. ובאשר למחשבות, פותחות הן תיבה שהייתה סגורה במשך זמן רב ומבקשות לצאת לאוויר העולם. אין מקום להתנגד להן מאחר שהן רבות עצמה. הגיעה העת, יקירתי, להתמודד עם עברך באומץ ובכנות".

דבריו של האיש העלו דמעות בעיניה. השומר הזקן צודק, חשבה.

"אני מבקשת שתיערך בקפידה לקראת חזרתה של בתי למען לא יקרה אסון".

"כך אעשה, מלכתי", ענה, "אך על מנת שאוכל לפעול במדויק, עליי לשמוע מפִּיך במפורש מהו האסון שממנו את חוששת, ולמי את חוששת שהוא יקרה".

שרלוט החווירה. "פחדיי העמוקים ביותר גלויים רק למלכי", אמרה באטיות.

"אם כן, לא אוכל לרפאם".

"עזור לי!" ביקשה בכאב.

"היי כנה עם עצמך, שרלוט", השיב לה בקול צונן.

פניה הרצינו. "חשבתי רק על עצמי", התוודתה. "בבריחה שלי ובחיפושיי אחר שמחה וטעם לחיי פגעתי באנשים שאהבתי ועודני אוהבת".

"למדי להשלים עם החלטותייך, שרלוט, אלו שקיבלת ואלו שעוד תקבלי", אמר שומר הקרעים בעדינות. "אושר וכאב כרוכים יחד בכל החלטה גורלית".

"נפגשתי אֶתה בדרך לכאן", אמרה פתאום המלכה לאחר שתיקה ממושכת.

"עם טרנטולה?"

"עם הקול שלה. גופה כלוא בין העולמות, והיא מתכננת נקמה".

"יציאתה של אמה לשם היא התגרות".

"אתה יודע היטב שלא הייתה לנו בררה".

"ובכל זאת, את קרועה בין חובתך למלך ולעם לבין חובתך כאם".

שרלוט פרצה בבכי. "את שני ילדיי הפקרתי! אנא עזור לי! עזור להם!" התחננה. "אסון גדול עומד להתרחש, אני חשה בכך! אני רוצה ליצור עמם קשר עכשיו".

"יצירת קשר תוכל להתפרש כהפרה של ההסכם".

"לא, השומר. מעולם לא נאסר עליי ליצור קשר עם בתי".

"מניח אני שאין המלך יודע דבר על ביקורך הלילי".

"המלך ידע כשאשוב לארמון".

"לא אפגע במלכי ולא אפעל ללא ידיעתו", קבע הזקן והביט בפניה במבט חודר. מבטו עורר בה תחושת אשמה והיא השפילה את מבטה.

"מלכתי..." החל השומר לדבר.

"ודא שהם חיים! אנא, ודא שהם חיים!" זעקה במצוקה.

השומר קימט את מצחו, מסמן לה להחריש. "ביכולתי לזמן האזנה קצרה לשם ללא מבט ודיבור", אמר לאחר מחשבה. "בדרך זו לא נעבור על איסור כלשהו של יצירת קשר. הבי לי את ידך".

הזקן נטל מחט ארוכה ונעץ אותה במיומנות בזרועה של המלכה, שואב זרזיף של דם לתוך מזרק כסוף. אחר רוקן את הדם אל תוך קערית עץ.

"כעת תלשי שיערה מראשך, והסירי עלה זהב מכתר המלוכה. הואילי נא לירוק ארבע פעמים לתוך הקערית, ופסעי מיד לאחור. הלהבה עשויה להתלקח לכיוונים בלתי צפויים".

בתום בחישה קצבית ורצופה של תוכן הקערה יצק השומר את התמיסה אל מבחנת זכוכית דקה, והציב אותה על משטח ברזל מלובן. נוזל ארגמני רתח בתוך המבחנה והחל מבעבע. קולות קטועים של בכי, דיבור וצחוק עלו מתוכו.

"הקשיבי!" פקד על המלכה.

"זוהי אמה!" קראה שרלוט בהתרגשות.

"גם קולה נמצא כאן", אישר האיש את דבריה.

"אך מה פשר הבכי?" שאלה האם בדאגה.

"איני יודע", ענה.

"בדוק!" ציוותה עליו.

"איני יכול. זוהי טיבה של הצצה. וכרגע די במה שעשינו".